

Arrest

nr. 292 857 van 16 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Pieter-Jan DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. P.J. DE BLOCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. L. RAUX die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 6 november 2019 en op 3 november 2022 reeds verzoeken om internationale bescherming indiende bij de Maltese overheden.

1.3. Op 7 juni 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 9 juni 2023 een verzoek tot terugname aan de Maltese overheden op grond van Dublin III-verordening. De Maltese overheden stemmen op 12 juni 2023 in met dit verzoek, op grond van artikel 18, lid 1, b) van deze verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 4 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de betreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer , die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [A.Y.A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Soedan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.,A.Y.A.], verder de betrokkene genoemd, die staatsburger van Soedan verklaart te zijn, diende op 05.06.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legt daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit eerder in het bezit geweest te zijn van een paspoort.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Malta op 06.11.2019 en op 03.11.2022.

De betrokkene werd gehoord op 07.06.2023. De betrokkene stelt wettelijk gehuwd te zijn. Zijn echtgenote vergezelt hem niet in het verzoek. De betrokkene heeft geen kinderen. Verder stelt de betrokkene geen familie in België of een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Soedan verlaten te hebben in 2018 vanwege een stammenconflict. Hij reisde naar Libië en bleef er tot september 2019. Hij reisde in september 2019 per boot naar Malta. Zijn vingerafdrukken werden er genomen op 06.11.2019. Hij stelt er ongeveer 2 jaar verbleven te hebben, waarvan 9 maanden en 13 dagen in een gesloten centrum (onder de naam [A.]). Hij stelt nadien 6

maanden in een opvangcentrum verbleven te hebben met een tijdelijk verblijfsdocument. De overige tijd stelt hij op straat verbleven te hebben. Hij reisde verder naar Italië en verbleef er twee weken in Ventimilië. Hij reisde verder naar Frankrijk en verbleef er ongeveer een week in Calais. Hij kwam in België aan in 2021. De betrokkene verbleef illegaal in België en werd gerepatrieerd naar Malta in augustus of september 2022. Hij verbleef drie weken in Malta. Zijn vingerafdrukken werden er genomen op 03.11.2022. Hij reisde naar Italië waar hij een week in Ventimilië verbleef. Hij reisde verder naar Frankrijk waar hij ongeveer 4 dagen verbleef. Hij stelt in België aangekomen te zijn ongeveer een week voor zijn gehoor.

Op 09.06.2023 werden de Maltese instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 12.06.2023 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Malta.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Malta is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt dat je in België je plan kan trekken en dat je er gemakkelijk werk vindt. Hij stelt dat je in België gemakkelijker werk vindt dan bijvoorbeeld in Frankrijk. Hij stelt dat het ook een vriendelijke bevolking is in België. De betrokkene stelt zich te verzetten tegen een overdracht naar Malta. Hij stelt dat de behandeling er slecht is. Hij stelt dat ze mensen er gek maken. Hij heeft het voorbeeld van mensen die met hem in 2019 aankwamen in Malta en nu op straat wonen en daardoor gek geworden zijn. Hij stelt dat de Maltezen harde mensen zijn en ze je op een harde manier behandelen. Hij stelt dat het in Malta niet zo is als in België. Zo krijg je nog eten en drank als je geen papieren hebt in België, maar in Malta is dit niet het geval. Zonder werk is het onleefbaar in Malta. Je krijgt er geen documenten om te gaan werken. Hij stelt er vier jaar gewoond te hebben.

De betrokkene stelt in België gemakkelijk werk te kunnen vinden. In tegenstelling daarvan stelt hij dat hij in Malta geen papieren krijgt om te werken en dat het leven er zonder werk onleefbaar is. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene stelt dat de Belgische bevolking vriendelijk is. De betrokkene stelt dat de Maltezen harde mensen zijn en ze je op een harde manier behandelen. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Maltese autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Malta. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Maltese autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Maltese bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Maltese bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Maltese overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Maltese grondgebied verblijven.

De betrokkene stelt een slechte behandeling gekregen te hebben in Malta. Hij heeft het voorbeeld van mensen die met hem op straat woonden en die volgens hem gek geworden zijn. We merken op dat de betrokkene zelf geen melding maakt van psychologische gezondheidsproblemen, waardoor we niet verder ingaan op dit voorbeeld van gezondheidsproblemen.

De betrokkene stelt zelf ook op straat verbleven te hebben. Verder stelt hij zonder papieren geen eten en drank te ontvangen in Malta. We wijzen hierbij te verwijzen naar het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (aditus foundation, "Asylum Information Database - Country Report: Malta - 2022 Update", laatste update op 27/04/23, hierna het AIDA-rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/malta/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming materiële voorzieningen ontvangen in de vorm van onderdak, voedsel en kledij of in de vorm van vouchers (pagina 86). Hoewel de levensomstandigheden in de open centra doorheen 2020 verbeterden, noemt het rapport de toestand in deze opvangcentra uitdagend en maakt het melding van problematische situaties op vlak van hygiëne en veiligheid en van overbevolking (pagina 93, "Despite these improvements, the living

conditions in the open centres remain extremely challenging, save for a few exceptions. For example, among the issues most frequently registered are: poor hygiene levels; severe over-crowding; a lack of physical security; the location of most centres in remote areas of Malta; poor material structures; and the occasional infestation of rats and cockroaches are the main general concerns expressed in relation to the open centres”). Volgens het rapport stelden non-gouvernementele organisaties, die de opvangcentra op een regelmatige basis bezoeken, dat de leefomstandigheden niet verbeterden. Echter wensen we te benadrukken dat de auteurs melden dat de levensomstandigheden in de open opvangcentra onderling erg kunnen verschillen (pagina 92, “Conditions in the open centres vary greatly from one centre to another”).

We betwisten niet dat rapport kritisch uitlaat over de toestand in de Maltese opvangfaciliteiten. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta op bepaalde onderdelen problemen kennen, maar niet dat ze dusdanig structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We wensen te benadrukken dat de Maltese instanties op 12.06.2023 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dus dat de betrokkene in Malta een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Maltese instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Malta ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Malta onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Malta “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Malta partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Zoals eerder opgemerkt, stelt de betrokkene dat hij niet kon werken in Malta. We merken op dat het AIDA-rapport meldt dat asielzoekers direct toegang krijgen tot de werkmkt na hun verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Dit kan echter uitgesteld worden tot 9 maanden na het indienen van het verzoek, indien de verzoeker van een land komt die in Malta op de lijst van veilige derde landen staat (pagina 94). We merken op dat het herkomstland van de betrokkene, namelijk Soedan, niet in de lijst van veilige landen staat, waardoor de betrokkene direct toegang zal hebben tot de werkmkt na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (en het verkrijgen van zijn werkvergunning) (pagina 77, lijst van veilige herkomstlanden). Er zijn geen limitaties voor toegang tot bepaalde

werkvelden en een werkmarkttest voordien is niet nodig (pagina 94). Jobsplus is het agentschap die verantwoordelijk is voor 'werkvergunningen' af te leveren voor verzoekers, met een duratie tussen de drie en zes maanden. Het rapport vermeldt ook enkel obstakels die de toegang tot de arbeidsmarkt kunnen bemoeilijken zoals de beperkte geldigheid van een werkvergunning, de taalbarrière, het gebrek aan ervaring of scholing, e.d. (pagina 95). Eveneens moet Jobsplus sinds de nieuwe richtlijn van 2021 toestemming vragen aan de Immigratiepolitie voor het geven van vergunningen, wat het verkrijgen van zo'n certificaat verder bemoeilijkt. De betrokkene krijgt toegang tot beroepsopleidingen (pagina 95).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene stelt dat hij in goede gezondheid verkeert en maakt geen gewag van medische problemen. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het rapport vermeldt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de nationale gezondheidszorg in Malta wettelijk is gewaarborgd. Zij hebben recht op dringende medische hulp en essentiële behandelingen van ziektes en ernstige mentale stoornissen (pagina 97). Het rapport meldt dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen (voornamelijk op vlak van taal) (pagina 98, "In practice, many asylum seekers faced difficulties in accessing the certificate due to the language barrier, lack of phone or IT skills"). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Malta een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Malta niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Malta geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Maltese autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Malta een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Maltese autoriteiten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Malta en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Na een theoretische toelichting verstrekt hij de volgende toelichting bij zijn middel:

“2. Het meest recente AIDA rapport over Malta (2022 - update april 2023) https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-MT_2021update.pdf: stelt onder meer het volgende:

“The main impact of the transfer on the asylum procedure relates to the difficulties in accessing the procedure upon return to Malta. If an asylum seeker leaves Malta without permission of the Immigration authorities, either by escaping from detention or by leaving the country irregularly, the IPA will usually consider the application for asylum to have been implicitly withdrawn, in pursuance of Regulation 13 of the Procedural Regulations, transposing the provisions of the recast Asylum Procedures Directive. Consequently, an asylum seeker who is transferred back will, in almost all cases, find that his or her asylum application has been implicitly withdrawn leaving him susceptible to return, and detention, by immigration authorities. Indeed, in 2019 and 2020, NGOs assisting migrants such as aditus Foundation and JRS reported that most Dublin returnees who flee Malta were detained upon return, being usually detained under the Reception Conditions Directive as the authorities consider that elements of their claim could not be gathered without enforcing detention due to the risk of absconding. As of 2021, there is no clear policy regarding Dublin returnees in Malta. NGOs are not currently in a position to comment regarding detention of Dublin claimants following their return to Malta due to their inability to monitor the situation of detention centres, due to severe access restrictions. What can be said is that if detention of Dublin returnees occurs, such individuals are likely detained in the same facilities as other asylum seekers, and that Malta probably follows the same detention policy applied to first-time applicants. Hence, it is likely that detention will be based on the returnees’ countries of origin and the feasibility of their return in case of rejection rather than on other objective criteria. Some returnees from countries with a higher recognition rate such as Syria or Libya might therefore not be detained. On paper, the detention is likely to be based on the ground that elements of their claim cannot be gathered without enforcing detention due to the risk of absconding. The Dutch Council of State (highest administrative court) ruled on 15 December 2021 that the Dutch immigration authorities can no longer rely on the principle of mutual trust for Dublin transfers to Malta. If immigration authorities wish to proceed with Dublin transfers to Malta, they are required to prove that the transfer will not result in a breach of article 3 ECHR. The court specifically mentions the structural detention of Dublin ‘returnees’ and finds these detention conditions to be a breach of article 3 ECHR and article 4 of the EU Charter. The court also specifically mentions the lack of effective remedy against detention because of the lack of access to justice, which is deemed a breach of article 18 of the RCD and article 5 of the ECHR. It is expected that this judgment will bring a halt to Dublin transfers to Malta from the Netherlands. 172 Furthermore, persons stopped at the airport with forged documents run the risk of facing criminal charges, on the basis of the Immigration Act.

The Reception Regulations cover the provision of “material conditions”, defined as including “housing, food and clothing, provided in kind, or as financial allowances or in vouchers, and a daily expenses allowance”.²³⁵ In practice, asylum seekers in open centres are provided with accommodation and a daily food and transport allowance whereas asylum seekers in detention are provided with accommodation, food, and clothing in kind. The Reception Regulations generally specify that the level of

material reception conditions should ensure a standard of living adequate for the health of the asylum seekers, and capable of ensuring their subsistence. However, legislation neither requires a certain level of material reception conditions, nor does it set a minimum amount of financial allowance provided to detained asylum seekers. Asylum seekers living in open centres are given a small food and transport allowance, free access to state health services and in cases of children under sixteen, free access to state education services. They are not entitled to social welfare benefits. Asylum seekers in detention enjoy free state health services, clearly within the practical limitations created by their presence within a detention centre. Asylum seekers living in open centres experience difficulties in securing an adequate standard of living. The daily allowance provided is barely sufficient to provide for the most basic of needs, and the lack of access to social welfare support exacerbates these difficulties. Social security policy and legislation precludes asylum seekers from social welfare benefits, except those benefits which are defined as “contributory”. With contributory benefits, entitlement is based on payment of a set number of contributions and on meeting the qualifying conditions, which effectively implies that only a tiny number of asylum seekers would qualify for such benefits, if any. AWAS provides different amounts of daily allowance, associated with the asylum seeker’s status: - € 4.66 for asylum seekers; € 130.48 per 28 days - € 2.91 for persons returned under the Dublin III Regulation; and - € 2.33 for children (including unaccompanied minors) until they turn 17. People living outside of reception centres are usually not entitled to any form of allowance. However, in 2019, due to the lack of space in overcrowded reception centres and the impossibility to accommodate new arrivals, AWAS decided to also provide this allowance to people left outside of the reception system upon request. According to AWAS, any applicant duly registered with IPA and holding the asylumseeker certificate can apply to receive the allowance. NGOs indicated that all people referred to AWAS were provided with the allowance. However, since no information is provided to applicants about this possibility, and since NGOs have limited resources, many applicants were left outside of the reception system and did not benefit from allowances for lack of information or documentation. Moreover, due to major delays in the registration process with IPA, applicants often waited weeks or even months for their certificate and, therefore, to receive the per diem. At the end of the year, it was noticed that applicants registered with the IPA, but not yet holding the Asylum Seeker Document provided by IPA when the application is finally registered, were still granted the per diem. AWAS indicated that 350 applicants at the end of 2020 were receiving such per diem. 236 No data was provided for 2021. AWAS also indicated that failed asylum-seekers residing in centres and considered vulnerable might still be entitled to the per diem. The same applies to rejected asylum-seeker pending removal if considered vulnerable. This remains to be confirmed in practice. Asylum seekers in detention receive less favourable treatment than nationals with regard to material support, due to the fact that they are detained. Persons living in open centres are treated less favourably than nationals in relation to access to social welfare support, as they are denied access.

Conditions in the open centres vary greatly from one centre to another. In general, the centres provide sleeping quarters either in the form of rooms housing between four (the centres for unaccompanied children) to 24 people (Initial Reception Centre), or mobile metal containers sleeping up to eight persons per container (Hal-Far Hangar Open Centre [HOC], and Hal Far Tent Village [HTV]). Small common cooking areas are provided but already made meals are provided three times a day to all residents. Such areas were closed due to COVID-19 in 2020. In 2021, a cooking area was re-opened in the families’ section of Hangar Open Centre. However, actors are not aware that such an area was opened in the men’s section, or in Hal Far Tent Village. Common showers and toilets are also available. Despite the large numbers of residents, the majority of open centres are run by small teams that are responsible for the centres’ daily management and for the provision of information and support to residents. Individuals are also referred to AWAS’ social welfare team as necessary. Around 200 AWAS staff are currently working in several reception centres, which represents a significant increase compared to past years.²⁵² According to the authorities, AWAS significantly increased its capacity by putting in place two coordinators in each centre, one being in charge of the welfare of residents. In the first quarter of 2021, 4 Welfare officers were recruited to follow the health care of vulnerable clients in tandem with Social Workers. These Welfare Officers operate in Centre Hotspots. Medical Doctors contracted by AWAS, started operating in the 1st quarter of 2021 and provide their services in the IRC, and the main Open Centres. AWAS also established a Migrant Advice Unit in order to provide information to residents. EASO indicated to be supporting this initiative by providing information material and interpreters.²⁵³ AWAS indicated that there is now an info point available in each centre (with interpreters) for people to go either by appointment or drop-in. AWAS reported that a total of 2947 information sessions were delivered by Migrants Advice Unit in 2021. 2021 was a pilot year for this team and the services provided seem to be in the process of developing. Actors in the field confirmed that each centre disposes of an information point, with a welfare officer and interpreters regularly present.

Despite this increased presence, most residents still report lack of information and access to services. They are accommodated in the centres after months spent in detention and are usually in need of assistance. AWAS reported having improved the conditions in AWAS centres throughout 2020,²⁵⁴ by increasing its capacity and setting up a quality assurance department, introducing Internet access in all AWAS centres, and initiating two pilot community projects.²⁵⁵ In 2021, actors in the field confirmed that internet access is available in all centres, through residents complain that in some of them access points are inconveniently placed. Despite these improvements, the living conditions in the open centres remain extremely challenging, save for a few exceptions. For example, among the issues most frequently registered are: poor hygiene levels; severe over-crowding; a lack of physical security; the location of most centres in remote areas of Malta; poor material structures; and the occasional infestation of rats and cockroaches are the main general concerns expressed in relation to the open centres. According to NGOs regularly visiting the centres, the situation has not improved in recent years and the living conditions in the reception centres remained deplorable in 2020, especially in the *Hal Far* centres.²⁵⁶ Sanitary facilities are run down and quickly become unsanitary due to the number of people. Cabins are very cold in winter and very hot in the summer. Residents are not allowed to have fridges in their cabin or cook their own food (except in HOC), which often leads to intense frustration. Food is provided daily, but residents often mention its poor quality and lack of variety.²⁵⁷ In 2021, conditions improved slightly with the reintroduction of cooking facilities in HOC, and the opening of the classroom in the minors' section of HTV. However, cabins remain poorly insulated and sanitary facilities have not increased. As already mentioned, severe over-crowding was no longer an issue in 2021. The UN Working Group on Arbitrary Detention visited the *Hal Far* Open Centre in 2015 and expressed concerns about the situation in the prefabricated container housing units. It is reported that residents are suffering uncomfortable living conditions, given inadequate ventilation and high temperatures in the summer months and inadequate insulation from cold temperatures in the winter, in addition to the overcrowded conditions in each unit.²⁵⁸ Little has changed in the years since this visit. The majority of centres offer limited options for activities for residents and it is largely NGOs providing certain activities, such as free language classes in English or Maltese. A positive development has been the refurbishment of spaces for this purpose in the open centres. However, due to the COVID-19 situation, such classes are difficult to organise. According to the Maltese NGO Kopin, which provides services in reception centres, parents had not received enough information about COVID-19-related restrictions and online teaching material. Due to a lack of volunteers, recreational activities run by NGOs for children were stopped.²⁵⁹ AWAS indicated that the Agency offers social, psychosocial, and mental health support upon request. The Agency also indicated working with JobPlus to offer basic English or Maltese courses in view of employment. It was also mentioned that music sessions and barber sessions are being organised as well as crafts for children and football in Marsa. Actors in the field confirmed that a number of recreational activities were organised by AWAS and NGOs in 2021, although the pandemic remained a serious obstacle to sustain these efforts. Notwithstanding, an effort to increase the number of recreational activities in open centres was noted.

In practice, employers are deterred from applying for the permits because of their short-term nature and the administrative burden associated with the application, particularly in comparison to the employment of other migrants.²⁶³ Asylum seekers, even if not detained, face a number of difficulties, namely: language obstacles, limited or no academic or professional background, intense competition with refugees and other migrants, and limited or seasonal employment opportunities. Asylum seekers from sub-Saharan Africa or Asia are especially vulnerable to exploitation and abuse. Issues highlighted include low wages, unpaid wages, long working hours, irregular work, unsafe working conditions, and employment in the shadow economy.²⁶⁴ A 2019 report from UNHCR Malta highlighted the challenges encountered by migrants in employment. Up to the moment of writing, it can be said that the same issues have still been registered. ²⁶⁵ The lack of clarity or information and administrative challenges when applying for work permits is said to constitute a significant obstacle, along with the difficulties associated with recognition of qualifications and skills, as well as language and cultural barriers. Furthermore, the report documented the situation of beneficiaries with protection in another Member State, especially Italy, who come to Malta and who are denied the possibility to work. The report also confirmed that, amongst beneficiaries of international protection, female participation in the labour market is considerably low. UNHCR also noted that many service-providers such as unions, recruitment agencies, and employers' associations, are extending their services to refugees and have recognised the importance of reaching out to them. A number of vocational training courses are available to asylum seekers, some also targeting this specific population group. In recent years JobsPlus, the national employment agency, implemented an AMIF project targeting asylum-seekers and protection beneficiaries and focusing on language training and job placement. Organisations such as KOPIN or Hal

Far Outreach try to offer support with CV Writing and Job Search support.²⁶⁶ JRS also organised an empowerment workshop in 2020, specifically looking at skills for employability.²⁶⁷ In 2021, the Migrant Advice Unit (MAU) began assisting residents with updating a CV and looking for work. However, a number of residents still make use of the service offered by NGOs such as JRS and Integra. Due to the COVID-19 crisis, many migrants lost their jobs or remained unable to work for several months. The above-mentioned policy also introduced a new system whereby Jobsplus is obliged to request clearance from the Immigration Police for each employment licence issued. This led to an increase of rejections due to 'security issues', without provision of further information. NGOs reported difficulties obtaining access to the applicants' files to obtain the reason of the rejection from Jobsplus or the Police. People that had been issued several employment licences in the past saw their applications refused from one day to the other without any reason. Asylum seekers are not informed of their right to appeal the decision before the Immigration Appeals Board.

Detainees reported terrible living conditions with severe overcrowding and unsanitary conditions, caused by the limited availability of shared toilets and showers. Some buildings are known to have one shower for hundreds of detainees. In some buildings of the detention centres, detainees may enjoy limited time in the open, while in other parts - such as China House - detainees are simply not allowed to go out of the building and have no access to fresh air or sunlight".

Uit bovenstaand AIDA rapport (het meest recente van 2022 (- update april 2023) over Malta blijkt dan ook dat :

(i) Dublin terugkeerders structurele problemen ondervinden in geval van terugkeer naar Malta;

(ii) asielzoekers die in Malta in open centra leven ervaren grote moeilijkheden in behalen van een adequate levensstandaard. De dagelijkse vergoeding is nauwelijks genoeg om te voorzien in meest primaire behoeften, en het gebrek aan maatschappelijk welzijn verergert deze moeilijkheden. Er wordt voorzien in dagelijkse vergoedingen : asielzoekers krijgen 4,66 EUR, personen teruggekeerd onder Dublin III krijgen 2,91 EUR, en kinderen krijgen 2,33 EUR tot ze 17 jaar worden. Daarenboven moeten asielzoekers die in open centra leven 8 euro per week bijdragen voor de materiële levenskost. De levensomstandigheden zijn in de open opvangcentra in het algemeen erbarmelijk.

(ii) Asielzoekers, en in bijzonder gedublineerden zoals Verzoeker verblijven in detentie;

(iii) asielzoekers in detentie verkrijgen een slechtere behandeling dan onderdanen aangaande materiële steun, aangezien zij worden vastgehouden. Personen in open centra worden slechter behandeld dan onderdanen aangaande toegang tot maatschappelijk welzijn, aangezien zij er geen toegang toe hebben;

(iv) overbevolking in de centra;

(v) in de praktijk wordt het merendeel van asielzoekers vastgehouden en daardoor is er geen toegang tot de arbeidsmarkt. Asielzoekers die niet opgesloten zijn hebben eveneens problemen : taalproblematiek, geen professionele achtergrond, intense competitie met vluchtelingen en andere migranten, beperkte of seizoensgebonden wekmogelijkheden; (vi) gebrekkige toegang tot gezondheidszorg;

(vii) inadequate detentieomstandigheden en in het algemeen inadequate opvangomstandigheden zelfs in open centra.

(viii) gebrek aan procedurele garanties

3. In onderhavig geval is Verzoeker een Soedanese vluchteling. Hij wordt naar Malta verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EG) 604/2013. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapport) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Malta worden blootgesteld aan:

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking zowel in detentie als in open centra, zeker in zijn hoedanigheid als "gedublineerde" ;

(ii) een detentie oplopen ;

(iii) gebrek aan toegang tot maatschappelijk welzijn ;

(iv) gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt, diensten, behuizing, gezondheidszorg ;

(v) gebrekkige financiële steun en inadequate levensstandaard, zeker als “gedublineerde” die een kleinere vergoeding krijgt dan andere asielzoekers ;

(vi) racisme en discriminatie en racistisch geweld ;

(vii) beperkte levensomstandigheden;

(viii) gebrek aan procedurele garanties.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep (“gedublineerde”) die in Malta systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit het hierboven aangehaalde rapport blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit verwerende partij niet van de verplichting om bij de bestreden beslissing de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu werd in de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Malta een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Malta te verwijzen. Indien België verzoeker naar Malta verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3.3. Verzoeker voert hoofdzakelijk aan dat hij bij overdracht aan Malta wel degelijk een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest en dat in dit verband geen ernstig onderzoek heeft plaatsgevonden. Hij beroept zich aldus op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het onderzoek naar de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

2.3.4. Verweerder houdt in zijn nota met opmerkingen allereerst onterecht voor dat verzoeker met de uiteenzetting van het middel geen enkele toelichting verstrekt bij het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel. Hij gaat er aldus aan voorbij dat verzoeker wel degelijk concreet aanvoert dat niet grondig werd onderzocht of hij bij terugkeer naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verweerder repliceert in dit verband in zijn nota met opmerkingen verder concreet als volgt:

“2. Verzoekende partij meent dat er bij een terugkeer naar Malta een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM ingevolge de naar zijn mening systematische tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Malta.

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze een uitgebreide redenering bevat aangaande de situatie van asielzoekers in Malta en over het feit dat men niet kan besluiten tot een systematisch en automatisch

risico op ernstige aantastingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugzending van een asielzoeker en dit bij toepassing de Dublin reglementering .

*Specifiek over de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interview meent verwerende partij dat :
[...]*

Verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken.

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden . Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling .

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die hun individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoekers om internationale bescherming en terugkeerders in het kader van de Dublin III-Verordening, behoren tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk .

Dit wordt in casu niet gedaan. In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij enkel naar internationale rapporten.

Welnu, er wordt in de bestreden beslissing uitvoerig uitgelegd waarom deze internationale rapporten niet afdoende aantonen dat er sprake zou zijn van opvangvoorzieningen met systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

*In conclusie kon verwerende partij dus terecht tot de conclusie komen dat :
[...]*

3. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

2.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26

oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Malta te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat

in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.7. Verzoeker voert onder meer aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt op detentie in Malta, dit in slechte omstandigheden en zonder procedurele garanties. Hij citeert hiervoor uitgebreid uit het AIDA-rapport.

Het meest recente AIDA-rapport, up to date tot 31 december 2022, zoals dit ook is opgenomen in het administratief dossier, vermeldt inzake de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders onder andere als volgt (p. 49):

“2.7. The situation of Dublin returnees

The main impact of the transfer on the asylum procedure relates to the difficulties in accessing the procedure upon return to Malta. If an asylum seeker leaves Malta without permission of the Immigration authorities, either by escaping from detention or by leaving the country irregularly, the IPA will usually consider the application for asylum to have been implicitly withdrawn, in pursuance of Regulation 13 of the Procedural Regulations, transposing the provisions of the recast Asylum Procedures Directive. Consequently, an asylum seeker who is transferred back will, in almost all cases, find that their asylum application has been implicitly withdrawn leaving them susceptible to be detained and potentially returned by immigration authorities under the Immigration Act. [...]

As of 2021, there is no clear policy regarding Dublin returnees in Malta and NGOs are unable to confirm whether Dublin claimants are systematically detained following their return to Malta.”

(eigen vertaling:

De situatie van Dublin-Terugkeerders.

De grootste impact bij terugkeer heeft betrekking op problemen om toegang te verkrijgen tot de asielprocedure. Als een asielzoeker Malta verlaat zonder toestemming van de immigratiedienst, ofwel

door ontvluchting uit detentie ofwel door het irregulier verlaten van het land dan zal de immigratiedienst doorgaans het asielverzoek als impliciet ingetrokken beschouwen [...]. Bijgevolg zal een terugkeerder in vrijwel alle gevallen geconfronteerd worden met het feit dat zijn asielverzoek impliciet werd ingetrokken waardoor hij het risico loopt op detentie en mogelijk verwijdering door de immigratiedienst. [...]

Vanaf 2021 is er geen duidelijk beleid wat betreft Dublin-terugkeerders in Malta en ngo's zijn momenteel niet in de mogelijkheid om te bevestigen dat zij systematisch worden vastgehouden na hun terugkeer naar Malta.)

In het AIDA-rapport wordt nog gewezen op de uitspraak van de Nederlandse Raad van State van 15 december 2021 dat wat Malta betreft niet langer zonder meer kan worden uitgegaan van het wederzijdse vertrouwensbeginsel omwille van een structurele detentie van Dublin-terugkeerders, dit in omstandigheden die strijdig kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest en zonder dat blijkt dat de betrokkenen kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. In deze uitspraak wordt onder meer vastgesteld dat uit een email van de Maltese mensenrechtenorganisatie Aditus van 15 juni 2021 blijkt dat *“alle Dublinclaimanten na overdracht aan Malta worden gedetineerd.”*

Een samenvatting van de huidige versie van het AIDA-rapport met de vorige versie ervan, zoals verzoeker dit citeert, wijst er op dat in 2019 en 2020 ngo's rapporteerden dat bijna alle Dublin-terugkeerders die Malta waren ontvlucht na terugkeer werden gedetineerd. In de meest recente versie van het AIDA-rapport is er weliswaar sprake van dat vanaf 2021 ngo's niet kunnen bevestigen dat Dublin-terugkeerders systematisch worden vastgehouden, maar dit blijkt vooral te komen door strenge toegangsbepalingen tot de detentiecentra waardoor ngo's worden verhinderd zicht te krijgen op detentie van Dublin-terugkeerders. Dit lijkt nog steeds de actuele situatie te zijn, gelet op de volgende vermelding in het meest recente AIDA-rapport: *“Access to detention remains an issue for all actors in the field, including the UNHCR, which is the only entity allowed to enter the living quarters of the detention centre and provide information sessions”* (vrije vertaling: toegang tot detentie blijft een probleem voor alle betrokken actoren, met inbegrip van het UNHCR, dat de enige entiteit is die toegang wordt gegeven om de leefruimtes van het detentiecentrum te betreden en informatiesessies te geven”).

De Raad dient vast te stellen dat verweerder op geen enkele wijze ingaat op deze concrete elementen zoals deze blijken uit het AIDA-rapport en waaruit onder meer volgt dat een Dublin-terugkeerder *“in vrijwel alle gevallen”* geconfronteerd zal worden met een impliciete intrekking van het verzoek om internationale bescherming en daardoor vatbaar is voor detentie en verwijdering. Daar uit het rapport blijkt dat in vrijwel alle gevallen een Dublin-terugkeerder vatbaar is voor detentie, minstens niet duidelijk blijkt dat dit niet (langer) de praktijk is, is de Raad van oordeel dat de kans dat een Dublin-terugkeerder wordt vastgehouden reëel is. Er kan op het eerste zicht niet blijken dat het beleid van de Maltese autoriteiten om Dublin-terugkeerders systematisch op te sluiten thans fundamenteel is gewijzigd en dat er geen sprake meer zou zijn van structurele vasthouding. Verweerder, die de aanwijzingen in het AIDA-rapport inzake een reëel risico op detentie volledig heeft genegeerd en in dit verband geen enkel concreet onderzoek voerde, toont alleszins niet met concrete informatie aan dat hierover anders moet worden geoordeeld.

In het verlengde van wat voorafgaat, is verweerder ook volledig voorbij gegaan aan volgende kritische opmerkingen in het AIDA-rapport waarbij melding wordt gemaakt van serieuze tekortkomingen inzake de detentie(omstandigheden) en ernstige bedenkingen worden geuit inzake de effectiviteit van de rechtsmiddelen om op te komen tegen detentie:

“In March 2021, the CPT published a report following its visit to Malta in September 2020.³⁵⁸ The report highlights the serious failures of the Maltese detention system in 2020, stressing that migrants are deprived of their liberty without any legal basis for arbitrarily long periods in conditions, which appear “to be bordering on inhuman and degrading treatment as a consequence of the institutional neglect”. The CPT considered that “certain of the living conditions, regimes, lack of due process safeguards, treatment of vulnerable groups and some specific COVID-19 measures undertaken are so problematic that they may well amount to inhuman and degrading treatment contrary to Article 3 of the European Convention on Human Rights”.

[...]

Access to effective remedies to challenge detention is reported to be limited to non-existent with serious concerns over the level of independence and impartiality enjoyed by the Immigration Appeals Board (IAB).” (p. 102-103)

(eigen vertaling: In maart 2021 publiceerde het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) een rapport volgend op haar bezoek aan Malta in september 2020. Het rapport benadrukt de belangrijke tekortkomingen in het Maltese detentiesysteem in 2020, daarbij wijzend op het feit dat migranten hun vrijheid wordt ontnomen zonder enige wettelijke basis gedurende arbitraire lange periodes in omstandigheden die op de rand lijken te balanceren van onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van institutionele verwaarlozing. Het CPT oordeelde dat bepaalde leefomstandigheden, regimes, gebrek aan procedurele waarborgen, de behandeling van kwetsbare groepen en bepaalde specifieke Covid-19 maatregelen dermate problematisch zijn dat zij wel degelijk aanleiding kunnen geven tot een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

[...]

Er is vastgesteld dat de toegang tot effectieve rechtsmiddelen om de detentie te betwisten beperkt tot onbestaande is met ernstige bezorgdheden op het vlak van de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de beroepsinstantie IAB.)

Eveneens liet verweerder na rekening te houden met de verwijzing in het AIDA-rapport naar het arrest van het EHRM in de zaak *Feilazoo v. Malta* van 11 maart 2021 (p. 108):

“the ECtHR found violations of articles 3, 5(1), and 34 ECHR in the case of a Nigerian national placed in immigration detention pending deportation for fourteen months. The applicant’s complaints concerned the conditions of his detention; not being given the opportunity to correspond with the Court without interference by the prison authorities; and being denied access to materials intended to substantiate his application. Regarding article 3, the Court considered several aspects of his detention and concluded, overall, that conditions were inadequate in particular because of the time spent in isolation without exercise (he was kept in a container seventy-five days without access to natural light or air). The Court also noted that he was later unnecessarily detained with individuals under COVID-19 quarantine, a measure that did not comply with basic sanitary requirements. The Court concluded unanimously that the conditions of his detention were a violation of the applicant’s article 3 rights.”

(eigen vertaling: Het EHRM stelt een schending van de artikelen 3, 5(1) en 34 van het EVRM vast in de zaak van een Nigeriaanse onderdaan die met het oog op zijn verwijdering gedurende 14 maanden in detentie zat. De grieven van de verzoeker betroffen de detentieomstandigheden, het feit dat hem de mogelijkheid werd ontnomen te corresponderen met het Hof zonder inmenging van de gevangenisautoriteiten, en het feit dat hem de toegang geweigerd werd tot informatie om zijn verzoek te onderbouwen. In het licht van artikel 3 EVRM onderzocht het Hof diverse aspecten van zijn detentie en besloot dat de detentieomstandigheden inadequaat waren meer specifiek gelet op de duurtijd doorgebracht in isolatie zonder mogelijkheid tot lichaamsbeweging (hij werd vastgehouden in een container gedurende 75 dagen zonder toegang tot natuurlijk licht of lucht). Het Hof wees er eveneens op dat hij nadien onnodig werd vastgehouden met individuen onder Covid-19 quarantaine, een maatregel die niet voldeed aan basis sanitaire vereisten. Het Hof oordeelde unaniem dat zijn detentieomstandigheden een schending uitmaakten van zijn rechten op grond van artikel 3 van het EVRM.)

In het meest recente AIDA-rapport wordt weliswaar melding gemaakt van renovatiewerken in een van de detentiecentra, maar wordt ook gesteld dat de autoriteiten weigerden om hierover gedetailleerde informatie mee te delen en dat verzoekers om internationale bescherming blijven klagen over de detentieomstandigheden die onvoldoende zouden zijn verbeterd sinds het rapport van CPT van maart 2021. Ook wordt er in dit rapport nog steeds gewezen op een ineffectieve rechterlijke toetsing waarbij sprake is van massahoorzittingen zonder individuele beoordeling (p.14). Aldus kan op het eerste gezicht niet blijken dat op dit vlak actueel sprake is van een wezenlijk verbeterde situatie.

De hierboven aangehaalde passages uit het AIDA-rapport – die concrete aanwijzingen bevatten van een reëel risico op detentie en mogelijk verwijdering – noopten verweerder wel degelijk tot een zorgvuldig onderzoek inzake het detentiebeleid en/of de detentieomstandigheden in Malta. Verweerder bleef op dit punt volledig in gebreke. Er blijkt ook niet dat de aanvaarding van het terugnameverzoek door de Maltese autoriteiten op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-Verordening inhoudt dat zij de aangehaalde praktijk in casu niet zouden hanteren.

2.3.8. Ten overvloede merkt de Raad op dat ook de volgende passage in het AIDA-rapport, die in het concrete geval van verzoeker als Soedanese onderdaan relevant is, door verweerder op geen enkele wijze in rekening is gebracht:

“Furthermore, applicants from Libya, Sudan and South-Sudan are likely to be rejected without an individual assessment of their claim considering the high rejection rate these nationalities face (see Statistics). According to the UNHCR, the IPA issued 602 decisions to Sudanese nationals in 2022, 342 were ‘otherwise closed’, 258 were rejected, and 2 were granted Refugee Status. This makes the recognition rate at 0.3% while the European average is 40%.¹⁸⁶

The concerns expressed in relation to the effectiveness of the appeal remedy within the regular procedure are applicable to Dublin returnees (see Regular Procedure).”

(eigen vertaling: verzoekers uit Libië, Soedan en Zuid-Soedan zullen waarschijnlijk worden afgewezen zonder een individueel onderzoek van hun verzoek gelet op de hoge afwijzingsgraad waarmee deze nationaliteiten te maken krijgen [...]. Volgens UNHCR nam de IPA 602 beslissingen voor Soedanese onderdanen in 2022, waarvan 342 op andere gronden werden afgewezen, 258 werden afgewezen en 2 werden erkend als vluchteling. Dit geeft een erkenningsgraad van 0.3%, terwijl het Europese gemiddelde 40% is.)

2.3.9. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het onderzoek van verweerder naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-handvest bij overdracht niet zorgvuldig is gevoerd. Het betoog van verzoeker dat hij een reëel risico loopt op detentie en verwijdering en dat de detentie(omstandigheden) daarenboven ook serieuze tekortkomingen kennen, is niet zonder grond en noodzaak een grondig onderzoek om elke redelijke twijfel ter zake weg te nemen.

2.3.10. Alle voorgaande elementen in acht genomen, maakt verzoeker in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk die de schorsing van de tenuitvoerlegging van de Dublin-overdracht noodzakelijk maakt. De nota van verweerder laat niet toe anders te besluiten.

2.3.11. Gelet op het voorgaande is het middel in de besproken mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Deze voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Dit is *in casu* het geval.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen van het overdrachtsbesluit van 4 augustus 2023.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,
mevr. M. HEIRBAUT

De griffier,

M. HEIRBAUT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS